

[Ludvig Christensen.]

skrækning i Borgernes Rettigheder, er i alt Fald mig og det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, ganske ubegribeligt.

Dernæst gennemfører man overfor Skatteborgerne i en meget kritisk økonomisk Tid for Folk af alle Samfundslag en Forringelse af de Regler, hvorefter Kommunerne har Lov til at give Skatteborgerne Nedsættelser i deres Skattebetalinger, uden at de mister deres Stemmeret, og det gør man uden at vide, i hvor høj Grad Kommunerne har anvendt de gældende Bestemmelser, hvor mange Personer det drejer sig om, og om Kommunerne ikke gennem de bestaaende Regler netop har haft Mulighed for at skaffe sig større Skatteindtægter, end hvis de havde haft de Regler, som nu foreslaas. Uden at kende det mindste til, hvad Kommunerne mener om det nye Princip, gennemfører man det i dette Saglighedens Ting, og man gennemfører det med tilbagevirkende Kraft. Fra konservativ Side sagde man i Fjor Gang paa Gang i Udvalget, naar vi forlangte Oplysninger, at Tiden ikke tillod det, thi Loven skulde gennemføres nu, og man kunde ikke paa dette Omraade lovgive med tilbagevirkende Kraft. Det vil man altsaa ikke staa ved i Aar, nu ser det konservative Folkepartis Repræsentanter ganske bort fra, at der her er Tale om at lovgive med tilbagevirkende Kraft.

Dernæst talte den ærede Ordfører (Johannes Jensen) om, at man ikke havde nægtet Forhandling om det Ændringsforslag, der fra mit Partis Side blev fremsat i Folketingsudvalget, nemlig Forslaget om, at man skulde begrænse det Antal Kvartaler, der skulde være betalt for, fra 7 til 6, saaledes at man ikke behøvede at have betalt for Oktober Kvartal. Det kan man maaske nok sige, men de Vilkaar, der blev opstillet af Flertalspartierne — nej, undskyld: af Partiet Venstre, var jo saadanne, at man paa Forhaand maatte vide, at vi ikke kunde gaa ind paa dem; thi det, man tilbød i den ene Ende, tog man igen i den anden. Man tilbød ganske vist, at Borgerne kunde nøjes med at have betalt 6 Kvartalers Skat, men de skulde saa til Gengæld være betalt paa et meget tidligere Tidspunkt af alle de mange Skatteborgere, som nu kun behøver at have betalt for Tiden indtil 1. Oktober — den Dag, da Valglisten berigtiges. Derved vilde deres Skattebetalingsvilkaar og deraf følgende Stemmeret i væsentlig Grad blive forringet, og det kunde vi naturligvis ikke gaa ind paa. Men jeg erkender, at Venstre har haft en Føler ude. Hver Gang man under Udvalgsforhandlin-

gerne har stukket saadan en lille Føler ud, har det imidlertid været umuligt at komme nogen Vegne, thi en konservativ Taler har øjeblikkelig været der med Krabasken og slaaet fast, at det havde man ikke Lov til. Altsaa, det, der er foregaaet i Udvalget, er, at de Konservative, der havde Føringen, ikke har villet forhandle om noget som helst, og at Venstre ikke har kunnet forhandle. Dette er just ikke, synes jeg, særlig glimrende Vilkaar for Partiet Venstre.

Jeg ønsker Venstres Repræsentanter til Lykke med Gennemførelsen af dette Lovforslag, til Lykke med, at de nu i Sønderjylland, hvor Forholdene paa Grund af saa mange Ting i Forvejen er vanskelige nok, kan fortælle Borgerne der nede, at de foruden alt det andet ogsaa skal miste deres kommunale Valgret, til Lykke med den Modtagelse, Lovforslaget kan vente hos Landhaandværkerne, som i Tusindvis har været arbejdsløse og uden Understøttelse i Aarevis, og jeg ønsker Venstre til Lykke med, at det nu i det hele taget kan fortælle Folk, at de foruden at udsættes for de Vanskeligheder, som følger af, at man ikke har kunnet give dem noget at bestille, skal miste deres kommunale Valgret. Det gælder alle de „klippede Faar“, som kunde trænge til, at man i denne Tid „mildnede Luften“ lidt for dem, som der saa kønt staar i en af Deviserne her ude paa Gangen. Men Venstre vil altsaa tage den kommunale Valgret fra hæderlige Mennesker, som paa Grund af Tidernes Ugunst er kommet i Vanskeligheder, og i Byerne er det ikke blot Arbejderne, der er i Vanskeligheder, det er Folk langt, langt udenfor Arbejdernes Rækker. Jeg vil derfor ogsaa ønske de Konservative til Lykke med, at det er lykkedes dem at gennemføre det ganske ensidige Standpunkt, som er dikteret dem af de københavnske Konservative. De Udtalelser, som den konservative Forslagsstiller fremsatte i sin Forelæggelsestale i Fjor, viste jo, at man, om end i mindre Grad, ogsaa vil ramme konservative Borgere her i København gennem en saadan Lov, og at der ved Lovforslaget skulde være taget det ringeste Hensyn til Skatteborgernes virkelige Interesser i disse vanskelige Tider, bestrider jeg; saa havde man ikke nægtet at gaa med til en Undersøgelse eller til at fremskaffe en Begrundelse for Lovforslagets Gennemførelse.

Derfor synes jeg ogsaa, at det endnu i den 11te Time vilde være rigtigt, om de to Partier tog under alvorlig Overvejelse, om det ikke var værd at tænke lidt nærmere